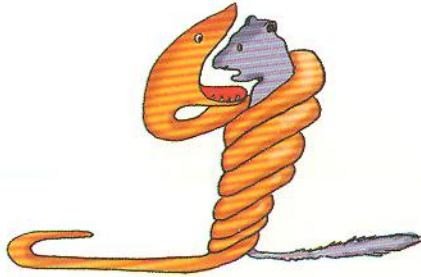

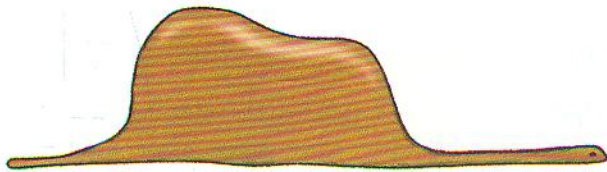
Розділ І

Одного разу, коли мені було шість років, я побачив дивовижний малюнок у книжці про праліс, яка називалася «Правдиві історії». На малюнку було зображено, як удав ковтає звірину. Ось копія того малюнка.

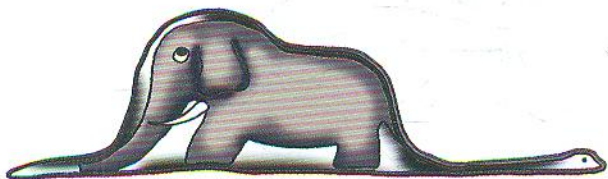
У книжці говорилося: «Удави ковтають свою здобич цілком, не пережовуючи. Потому вони не можуть рухатися і сплять шість місяців, поки перетравлюється їжа».

Я тоді багато розмірковував над пригодами в джунглях і навіть сам намалював кольоровим олівцем свій перший малюнок. Мій малюнок № 1. Він був отакий:

Я показував свій шедевр дорослим і запитував, чи він їх не лякає. Вони відповідали: «Чого б це лякатися капелюха?»

На моєму малюнку був не капелюх. На ньому був удав, який перетравлював слона. Тоді я намалював удава зсередини, щоб дорослі зрозуміли. Їм завжди потрібні пояснення. Мій малюнок № 2 був отакий:

Дорослі порадили мені облишити малювати удавів, хоч зовні, хоч зсередини, і краще вивчати географію, історію, математику та граматику. Отак, у шість років, я відмовився від блискучої кар'єри художника. Через невдачу з моїми малюнками № 1 і № 2 я зневірився. Дорослі ніколи самі нічого не розуміють, і дітям дуже набридає постійно їм пояснювати. Тому я був змушений вибрати іншу професію, і навчився пілотувати літаки. Я літав там і сям, по всьому світу, і географія, справді, мені добре прислужилася. Я вмів з першого погляду відрізнити Китай від Аризони. Це дуже зручно, коли блукаєш уночі.

Отак я мав у житті багато зустрічей з багатьма серйозними людьми.

Я довго жив поміж дорослими. Я бачив їх зовсім зблизька. Це не надто поліпшило мою думку про них. Коли котрийсь із них здавався мені трохи проникливішим, я випробовував його малюнком № 1, який досі зберігав. Я хотів знати, чи він справді розуміє. Але завжди він відповідав мені: «Це капелюх». Тоді я не говорив з ним ані про удавів, ані про праліси, ані про зорі. Я поводився так, як він очікував. Я розмовляв з ним про бридж, гольф, політику та краватки. І дорослий був дуже задоволений, що познайомився з таким розумним чоловіком.

Розділ II

Отак я жив сам, не маючи з ким по-справжньому поговорити, поки не поламався в пустелі Сахарі, шість років тому. Щось пошкодилося в двигуні. А що зі мною не було ні механіка, ні пасажирів, я вирішив спробувати самотужки виконати складний ремонт. Для мене це було питання життя і смерті. Питної води я мав хіба на вісім днів.

Отож першого вечора я заснув на піску за тисячу кілометрів від населеної землі. Я був самотніший, ніж потерпілий з затонулого корабля на плоту посеред Океану. То ж ви уявляєте мій подив, коли на світанку мене розбудив чудернацький голосок. Він промовив:

— Будь ласка... намалюй мені вівцю!

— Га!

— Намалюй мені вівцю...

Я схопився на ноги, наче мене громом вдарило. Добре протер очі. Уважно подивився. І побачив абсолютно дивовижного маленького хлопчика, який серйозно дивився на мене. Ось його найкращий портрет, який я зміг намалювати згодом. Та на моєму малюнку хлопчик, звісно, далеко не такий чарівний, як у житті.